

DIE DREEJ DÖRP-HELLIJE UT LANGES-KEESCH

vrtällt van Koenes Pitter

Vör en Reej Joore woore heej en Langes dreej Böösch: dä Pitter, dä Hein on dä Wilhelm. Dat woore de braavste Jonges die et marh jääve kont. Die hant manche Schtreek jeschpelt; die kreeje Vreud jenoch.

Et woor an ene Sonndach-Nommedach, doo soote die Dreej so öm Uhr halv vönef vam vrlängerde Vrööjschoppe noch beej dä Jriis en de Wetschaf, on woore noch jät klok am vrtälle. - Doo koom e fein Ehepaar möt ene Daggel eren on die vreude sesch, dat se ens en son rischtije Buure-Wetschaf woore. - Heej mot esch ens saare, et es schaad, dat et die net miir jöv; äver dat bloß töscheduur.

Die twei sadde sesch an ene Dösch on beschtällde jät te drenke. Dä Jriis bedende die Lüt wi et sesch jehööt. Die dreej Dörp-Hellije woore al opjank; die hadde al wiijer jät uutjeheckt. Die woore nämlesch dä Honk am bewundere. Dä Wilhelm sät: "Ja dat könt sin"! Dä Hein sät: "Du könnst Reit han!" Dä Pitter sät: "esch jlööv et och bald, äver dä hät so koomisch Vazuun! Dat hät nix te saare. Dat es er eene, dä vret dä te eesch!" - Die Dreej ongerhalde sesch wiijer över dä Honk. Die Lütt hööde dat wal. Se beschtälde sesch och jät te ääte, e Wöösche on e Schenkeschnittsche möt Mostert van Düsseldöörp; dä woor noch en e kleen Schteendöpke woo die Buchshtabe C.v.d.H. dropschtonge, dat heschde: Carl von der Heiden, dät woor äschte Düsseldörper Mostert.

Wie dat Ääte marh ens al om Dösch schtung, do feng dat Schpell eeschreit aan. Die Dreej woore sesch emmer noch net so ganz ennisch, wat et no jez vönne Honk woor. Op eemol sät ene van die Dreej: on dat es doch ene Sänef-Honk! Vör jedde Wät, dä Honk vret iir Mostert wie Woosch! - Dat hadde die Lüt jehööt. "Wie kommen Sie dazu, so etwas zu behaupten!" sät die Frau - "unser Hund mag überhaupt keinen Senf!" "On dat dä Honk Mostert mach, lever wie Woosch! Dat könne merh dreej ösch bewiise. Paßt ens op: Merh sätte dä Honk heej hin. Eene nömmt di Woosch, on dä angere dä Mostert. On dann kiike merh ens, wää Reit hät!" - Jeseit, jedon! Eene dä Honk, eene dä die Woosch, on eene dä Mostert. Ejn, twei, drej: däm Honk die Woosch vüürjehalde on en däm-sälbe Moment jet Mostert onger dr Schtääz jeklätscht. Dä Honk lött die Woosch liije on läkt et eesch dr Mostert. - Die Dreej hadde di Wät jewonne. So hant se et emmer vrtält. Bloß wat die feine Lüt jeseit hant, dat hant se nii verroone.